

Transzcendens szövek

Végül fura módon jól éreztem magam.

Anyukámmal.

Reggel idegeskedtem a forgalom miatt és a minden miatt, mert eltört az autós mobiltöltőtartó, másik töltőt nem vittem, a gps-t nem láttam, parkolni nem tudtam, amíg anya kijött a lakásából...

szóval morogtam mindenért, ami egy utazásnál felmerül, aztán a munkatelefonok kizökkentettek és fel is dobtak kissé,

talán azért is, mert az anyukám nem is ismeri a dolgozó, kedves és baráti, de mégis főnökszerű énemet,

aki jól bánik a szavakkal és az emberekkel is,

és talán azt gondoltam a nemgondolós mélyén a tudatalattimnak,

mert akkor eszembe sem jutott, csak most így utólag...

hogy talán azért is volt egy kicsit színpadiasabb az összes munkatelefon-csevej, mert mégiscsak ott volt,

és tanúja és kicsit részese lett, és örült egy részem,

szintén nem gondolva,

hogy most akkor látja, hogy nem vagyok mindig olyan elveszett és búskomor,

hogy talán büszke is lehetne rám, még ha nálunk nem is szokás ilyeneket mondani,

de akkor csak az útra figyeltem és tán beszélgettünk is valamiről, fogytak a kilométerek,

kiürültek az utak, a 21-es és a 23-as már néptelenebb, mint a Grand Canyon, és aztán a

Karancs lankáinál végre meg-megálltam az út szélén fotózni, mert magammal vittem a

gépem, amit évek óta nem használok, mert minek, mert nehéz meg úgyis ott a telefon, és

aztán ha már ott ült a fotóstáska hátul, miért ne,

végülis tényleg,

miért ne húzódnának le,

erre a madár se jár kedden délelőtt, és egyszer csak...

senki nem sürgetett bennünket, nem káromkodott körülöttünk, nem fenyegetett, nem

sértegetett és aztán nem vágta be a durcás csendet, de olyan elánnal, hogy a levegővételt is

minimum hangerőre kellett tekerni és a moccanást is lelassítani, és talán még anyám könnyei is előbb párologtak el az arcáról, minthogy lecsöppenni mertek volna...

és most egy egészen más időszámítás egészen más évszakában ültünk egy másik autóban,

amiben az az ember sosem ült és nem is látta és a szavai már egész régen zengetek fel

utoljára, csak persze mi halljuk, mert van az a rossz tulajdonsága, hogy belső hangként képes

továbbélni mindazokban, kikhez oly közel állt, mint egy démon, aki beleszáll az... abba, pont

abba, akit áldozatnak neveznek aztán,

a vétlen,

aki csak ott volt, rosszkor-rosszhelyen és aztán már

sorbanállunk a bántásért,

hogy olyan rég kaptam már egy nyaklevest, nem-e lehetne-e, mert hát úgy megszoktuk és

hiányzik, csak ez a humoros rész nincs ott, mert mi csak megyünk és azt hisszük, hogy arra,

amerre az élet visz, pedig akkor sem, ott sem, soha sem állhatunk bele újra azokba a

helyzetekbe, amikben évtizedeket éltünk és a

bántalmazás volt az oxigénünk,

és ez – most egy friss, vidéki, csípős novemberi reggel és az itt és most – az kívül van a szélvédőn, és...

és idővel azt hiszem, eltűnt belőlem az a minta, ami minden utazásnál lengett fölöttünk, mint a birodalmi zászló, beárnyékolva az összes nyomasztó és fullasztó együtt töltendő

másodpercet. Mert az együtt töltött idő egyenlő volt a szorongással. A visszafojtott pánikkal. A várakoztatásra állított sokkhatással.

Azóta is gyakorlatilag mindig ezek a metódusok ismétlődnek, a programok futnak maguktól, csak most már én káromkodom és én dohogok, mert hát én lettem a sofőr és akkor biztos, ez a menetrend része, de most valami műszer megállt és kiakadt és végre az ébredő naptól langyosodó földről felszálló pára megállította a kényszeredetten elinduló sémamódokat, – s egy ponton elkezdtem látni.

A tájat.

A pirosuló avart a tar ágak-bogak alatt, a fatörzsek között átszüremlő fénycsíkok bátor vonalait, a fény-árnyék kontrasztjában kanyargó szerpentin fölött bukácsoló ködfoltokat.

És idővel valami a mélyben eljutott bennem oda, hogy akár beszélhetnénk is normálisan és kezelhetném a helyén a kapcsolatunkat, hogy áldozatok voltunk mindketten és most már legalább egy véleményen vagyunk az apámról és felnőttünk és túlélünk és a nap süt, a táj változatlanul gyönyörű, bár egyre több a kopaszodó domboldal az erődirtás nyomán, – ez utóbbit mindig sajnálattal konstatalem, – és a helyenként rozsdásodó, ott felejtett fafoltok adnak valami józsefatilás melankóliát a horizontnak, bár se vonat, se vaskorlát, de a rozsdá mégis őt idézi bennem,

nem a szín és nem is a nyikorgás miatt,

hanem a lassan oxidálódó lélek allegóriája...

mert az állandó szomorúság éppúgy lyukat éget a transzcendens szövetekbe, mint a szívbe.

Budapest, 2025.11.11. Boholy Anna